Pregaria.cat

Actua

Obrir la porta de casa

Per GloriaA el dl., 23/03/2020 - 12:59

Esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides.(Is 58,7-10)

- És molt jove, oi?
- Sí, només 19 anys. I ha dit que va fugir de Síria quan només en tenia 12, com ara el nostre Matt.
- Quan ha entrat ens mirava tot cercant aprovació, com dient: “Els agradaré?” “Em voldran?...”
- Sí, jo també ho he notat. M’ha produït tendresa. Espero que s’hagi sentit còmode.
- Demà li preguntaré si li fa nosa la creu que hi ha penjada a l’habitació. Des de Migra ens han recomanat que ho parléssim obertament amb ell. Però avui, essent el primer dia, m’ha semblat un pèl precipitat. Déu n’hi do tot el que ens ha explicat ja!
- Sí, m’ha donat la impressió que necessitava parlar i ser escoltat.
- Què fort que no hagi pogut anar a escola durant tants anys. I a Turquia, on s’hi va traslladar amb la seva família, què hi feia tot el dia?
- M’ha explicat que, com que no podia anar a escola, ajudava el seu pare en la tintoreria “d’estranquis”... Per això, quan m’ha vist planxar, de seguida s’ha ofert a ajudar-me. Hauries d’haver vist la cara del Jordi quan li he respost al Samir que podia ajudar-nos amb la planxa sempre que volgués.... (“Maaami....però no veus que és el nostre convidat?!!!”, m’ha dit... jeje). Ja li he explicat que a partir d’ara el Samir és un més de la nostra família i que l’hem de cuidar i tractar com a tal.
- Ara que dius això de cuidar, m’han dit des de Migra que li faran seguiment perquè pugui anar al CAP el més aviat possible, per veure com evoluciona la mà. Tant de bo pugui recuperar plenament la mobilitat.
- Per cert, amb els nens bé, no?
- Sí, súper. Es nota que té germans petits. La Mamen s’ha quedat impactada quan el Samir ha parlat de la Zahra, la seva germana petita. Crec que mai abans no li havia passat pel cap com seria la seva vida si s’hagués de separar a la força dels seus germans grans i com els trobaria a faltar.
- Parlant de separació... ja sé que a Turquia no hi veia futur, però no et sembla una mica estrany que optés per separar-se de la seva família quan allà la seva vida ja no corria perill? No estarem “contribuint” a una malifeta d’adolescent, oi? Francament no sé com em sentiria si el Matt decidís marxar així a un altre país...
- No jutgem: no coneixem les circumstàncies. I, a més, siguin quines siguin aquestes circumstàncies, com a pares: no voldríem en tot cas que algú acollís i estimés el nostre fill i li donés una oportunitat?
- Sí, tens raó. Déu ens demana que estimem sense condicions.
- Shhh, va no fem soroll que em sembla que ja dorm.
- Vols dir? Encara veig llum per sota la porta.
- Sí, m’ha comentat que prefereix dormir amb la finestra oberta i el llum encès.
- Per què?
- No ho sé, ja ens ho explicarà algun dia si vol.
- Ah, d’acord.

Poques setmanes després el llum de la seva habitació per fi es va apagar; i els nostres sorolls, també.

Avui, un any i mig després que el Samid arribés a casa nostra, parla perfectament la llengua, treballa amb contracte indefinit com a ajudant de cuina en un restaurant, té una bona xarxa d’amics i està fent els tràmits per poder acabar els estudis d’ESO que va haver d’abandonar quan va esclatar la guerra.

Gràcies, Samid, perquè ets tu qui més ens has ensenyat a nosaltres.

http://www.migrastudium.org/projectes/xarxa-hospitalitat